

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie ze skargi W.L.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 17 czerwca 2026 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem oznaczonym datą 27 kwietnia 2026 r. W.L. (dalej: „Skarżący”) wniósł skargę na przewlekłość postępowania. W treści skargi wskazał, że „w związku z brakiem wiążącej informacji odnośnie rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania przygotowawczego złożonej już ponad 2 miesiące temu, ponawia żądanie: (1) stwierdzenia niewątpliwej przewlekłości postępowania, już sądowego; (2) najpierw rozpoznanie wniesionej skargi, a następnie zrealizowanie podstawowych założeń postępowania karnego, chociaż wobec wskazanego funkcjonariusza policji; (3) przyznanie na rzecz Skarżącego koniecznie maksymalnej kwoty 20 000 zł, głównie za uporczywe znęcanie się nad ofiarą własnej niegodziwości, a w efekcie sukcesywnego dążenia do utrwalenia już na zawsze wyrządzonej wieloaspektowej szkody.”

W treści skargi nie wskazano organu, przed którym sprawa się toczy, ani nie podano sygnatury sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „u.s.p.p.”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W myśl dyspozycji art. 6 ust. 1-3 u.s.p.p., każdorazowa skarga na przewlekłość postępowania musi spełniać określone wymogi przewidziane dla pisma procesowego, w tym obligatoryjnie winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy, jak również przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Oznaczenie „postępowania w sprawie, której skarga dotyczy” powinno nastąpić poprzez podanie sygnatury akt tej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2022 r., I NSP 111/22). Należy podkreślić, że jest to wymóg bezwzględny w świetle w/w ustawy.

Powyższe oznacza, że skarżący w treści skargi musi szczegółowo wskazać organ przed którym postępowanie się toczy, sygnaturę pod jaką sprawa została zarejestrowana, a także w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 września 2022 r., I NSP 290/22; z 19 stycznia 2022 r., I NSP 264/21; z 10 czerwca 2020 r., I NSP 49/20; z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07; z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, jakiego postępowania skarga dotyczy i na jakim etapie

postępowania doszło, według strony, do przewlekłości i na czym ona polegała, tzn. jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 lipca 2020 r., I NSP 93/20; z 1 marca 2022 r., I NSP 31/22). Bez wskazania powyższych okoliczności sąd nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 u.s.p.p. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2020 r., I NSP 162/20; z 19 stycznia 2022 r. I NSP 264/21).

W niniejszej sprawie powyższy wymóg nie został dochowany. Skarga nie zawiera oznaczenia postępowania, którego dotyczy. Skarżący nie wskazał ani sygnatury akt, ani organu prowadzącego postępowanie, przez co nie jest możliwe ustalenie przedmiotu skargi. Jednocześnie, nie zostały wymienione uchybienia ani wadliwości po stronie organu, które spowodowały naruszenie prawa Skarżącego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Ich brak musi zatem zostać uznany za niedochowanie wymogu określonego w art. 6 ust. 2 u.s.p.p.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy stwierdził, że wniesiona przez Skarżącego skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymogów formalnych określonych w art. 6 ust. 2 u.s.p.p. i na podstawie art. 9 ust. 1 u.s.p.p. orzekł jak w sentencji, bowiem w myśl w/w przepisu ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, skargę niespełniającą tych wymagań sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

[a.]